

## Den stunden ovanför av Stella Trieb

Min mamma brukade ge mig sådana där avlånga, bruna piller med ätbar plast. Det åt jag innan maten. Hon sa bara att jag skulle må bättre om jag åt dem.

Hos doktorn har jag varit många gånger. Så många så att jag inte kan räkna. Fast jag får en glass efter varje operation. Vad läkarna gör med mig vet jag inte, för då är jag bedövd och sovande.

I skolan har jag inte varit så många gånger. Jag minns att jag var där när jag skulle ha något viktigt nationellt prov. Det var i sexan, bara ett år sen. Men jag hade inte pluggat eller något till det, eftersom jag inte hade varit i skolan. Mamma sa att hon tyckte att det var onödigt att göra prov, så sjuk som jag var då. Hon brukade räta till broschen som satt på hennes tröja när någon hälsar på. Hennes brosch var värd oändligt mycket. Men inte mer än mig såklart. I sängen brukade jag ligga och tänka på hur mitt liv skulle vara utan sjukdomen och med hår. Här drömde jag mest om. Några peruker har jag i en stor, brun trälåda under sängen, men jag vill ha riktigt hår. Sådant där hår som man måste ta hand om och som man kan gå till frissan med.

Ibland så brukade jag bli skrattad åt när jag var och handlade med mamma. Men hon brukade bara säga att jag var den vackraste personen i hela världen och att jag är så sjukt mycket starkare än alla andra. Så jag ska inte bry mig om deras åsikter.

Igår tror jag att det var den sista dagen i mitt hem, där på jorden. När jag vaknade så var jag där. I den världen som jag bara kan se när jag stänger mina ögon för gott.

Jag öppnar ögonen helt vida. Som om jag har sett ett monster eller något. Många färger. Många hus. Många blommor, och bäst av allt, Många vänner. Ögonen växer när jag ser dem.

Barnen ser likadana ut som jag, typ. Lite annorlunda. Många av dem har hår i olika färger, och man kan se skillnaden på våra ansikten. Det är utomhus. Starkt ljus skiner mellan glapp i träden över de regnbågsfärgade hustopparna som liknar marängar, rosa och blåa blommor strävar sig fram på de höga träden. Flera stigar leds lite vart som helst. Husen är både små och stora. Vita är de alla, med olika färger på taken och växter som slingrar sig över väggarna.

Tre eller fyra barn skuttar fram till mig och hälsar som om jag är kändis eller något.

- Hej! Maja heter jag, vad heter du? Hur kom du hit? Var är dina föräldrar? säger en flicka med guldlockigt hår och skimrande ögon.

Jag andas in och andas ut innan jag svarar.

- Lilia, säger jag blygt.

- Kom du hit nyss? Du kommer att älska det! säger ett annat barn, lite kortare än de andra.

“Vad för annan värld ovanför jorden som inte är himlen finns egentligen?” Jag tar ett steg bakåt. Jag känner inget illamående. Jag mår bra. Helt toppen faktiskt. Fast jag saknar mamma

fruktansvärt mycket. Jag vill att hon följer med mig upp. Det finns ju andra människor i hennes ålder här uppe.

Jag har smakat allt som jag velat smaka. Jag kan inte bli mätt eller hungrig, men jag kan bli

sugen på saker att äta. Till exempel två änglaträffar sen, så åt jag en stor, stor tårta med mina kompisar. Maten tar aldrig slut och jag har ingen aning om vart den kommer ifrån. Jag känner mig fri här uppe. Jag kan liksom göra vad jag vill utan begränsningar. Exakt vad jag vill. Jag brukar varna om att inte ta slut på karamellsåsen när det är fikadags, men sen så kommer jag ihåg att den inte kan ta slut.

Mitt liv går i en cirkel. Jag äter, promenerar, leker, folk kommer, folk försvinner, och mer. Ingenting händer, det har börjat bli riktigt tråkigt här uppe. Jag förstår inte riktigt varför vissa försvinner. Varje änglaträff så försvinner runt 30 personer. Det ska jag ta reda på varför. Vi har inte riktigt någon som jag kan fråga. Jag undrar om jag kommer försvinna. Jag trodde ju att himlen var evig, att man kunde vara här uppe hur länge som helst, men tydligen inte. Folk kommer och folk går liksom. Snart måste det ju vara min tur.

Den där tjejen som jag mötte när jag kom hit, kommer fram till mig. Hon frågar varför jag är ledsen.

- Jag saknar min mamma jättemycket.. jag önskar att jag kunde träffa henne igen, svarar jag.

- Det kan du, fast inte som dig själv. Hon kommer inte veta vem du är. Men du får stå ut de sista änglaträffarna.

Jag kliar mig på huvudet. Vad menade hon? Kan jag komma tillbaka till jorden fast som en annan person? Kan jag återfödas..? Jag funderar på det. Det kan ju inte stämma, man kan ju inte återfödas.

- Kommer jag minnas vem jag är? frågar jag

- Nej.. nej det kommer du inte kunna. Gud ger dig bara ett svagt, svagt minne. Du kommer inte kunna komma ihåg livet du haft innan, berättar hon.

- Då finns det ju ingen mening med att återfödas..

Jag tänker på det i flera dagar. Egentligen finns det inga riktiga dagar, men mellanrummet efter varje fikastund räknar jag som dagar. Varje fikastund, varje promenad tänker jag. Det känns som en jobbig klump i hjärnan som liksom inte vill försvinna. Jag försöker att inte tänka så mycket på det. Men det går liksom inte, allt jag vill är att veta vad som faktiskt händer. Ljuger den där flickan? Och om hon gör det, vad är den riktiga anledningen till att folk försvinner? Klumpen i hjärnan växer för varje stund. Det känns som om jag ska explodera, trots att jag inte kan det.

Jag har hittat ett favoritställe där jag kan sitta och tänka på. Jag tänker såklart inte bara på återfödelse. Jag vill inte återfödas eftersom att jag inte kommer kunna komma ihåg vem jag är. Det är ju som att dö efter döden.

Efter ett tag så börjar jag bara att sluta fundera över det. Jag vill ha en så bra och lycklig stund här uppe som möjligt. Jag trivs här uppe mycket mer än där nere.

Jag går till bron över dammen. Runt mig finns höga träd. Där solen alltid skiner igenom. Jag tar tag i broräcket, klättrar upp och sätter mig sedan ned. Under bron finns dammen som leds genom skogen. Vattnet ligger helt stilla. Jag tittar ned på reflektionen av mig själv och blundar.

“Tänk om jag bara kunde...” Mina tankar avbryts av flickan med guld lockigt hår som sätter sig ned bredvid mig. Hon tittar på mig med glänsande ögon.

- Jag förstår hur du känner, Lilia. Man tror liksom att man ska hamna i den lyckligaste världen. Sedan inser man att man lever i cirklar. Samma saker om och om igen, säger hon.

Jag nickar och stryker mig över kinden. Fåglarna kvittrar i den tysta stunden, innan hon börjar prata igen. Det blev panik i vagnen på vägen ned i diket.

- Jag kom hit för jättelänge sedan på grund av en bilolycka med lastbilarna som jag åkte med till ett koncentrationsläger.

- Var du med i andra världskriget? frågar jag.

- Ja, det var jag. Jag föddes år 1930, sen efter sju år föll lastbilen ned i diket.

Jag sväljer och nickar igen. Jag tänker på hur det skulle vara att vara med i andra världskriget.

Ledsamt måste det ha varit.

- Jag föddes år 2000. Sedan kom jag hit 2013.

- Hade ni utvecklad elektronik? frågar hon.

Jag skrattar och nickar. Jag berättar att vi hade smartphones, kameror och tv med färg. Hon funderar över något men jag vet inte vad.

- Ska vi dra? Vi kan spela boll om du vill, frågar hon.

- Visst kan vi det.

Vi går genom den gröna skogen, på stigen med grus. Solen bränner på armarna. Tillslut kommer vi fram till en stor gräsyta med basketbollar, fotbollar, tennisbollar. Mer fanns det också. Som tennisracket.

Vi spelar basket, fotboll och tennis. Allt som man kan tänka sig. Men något börjar hända. Molnen uppe i himlen blir gråa, löv från träden börjar lossna och vinden blåser bort flera pingisbollar. Vi fattar inte vad som händer.

Efter några minuter har flera personer börjat springa och skrika. Vi gömmer oss omedvetet under en buske mitt inne i skogen med enormt höga träd. Busken är taggig med röda och bruna löv.

- Aj! Det sticks! skriker tjejen.

Jag tar tag i hennes hand och drar in henne i busken.

- Skynda dig! Titta! skriker jag.

Vi kollar båda mot himlen där en stor virvelvind har skapats. Den blir större och större med sekunderna. Inuti virvelvinden lyser ett grönt, starkt ljus. Vi håller händerna för ögonen för att inte bli bländade. Sedan så smäller det. Virvelvinden exploderar och allt grönt sprids överallt. Det lägger sig över landet. Allt blir grått. Alla stelnar. Alla förutom jag. Jag är kvar där i taggbusken med händerna som täcker lite av ögonen. Löv från träden faller ned som svart aska och marken är stenhård.

Jag reser mig upp hastigt med ögonen vidöppna. Hjärtat slår hårt. Jag kollar mig runt men allt är bara suddigt och ojämnt. På min mun så har jag någon konstig slang som leds till något som jag inte kan se. Jag lossar på bandet runt mitt huvud och drar av slangen.

Bredvid mig står ett glas med vatten på ett vitt nattduksbord. Bredvid glaset ligger en liten present. Jag tar upp presenten och vänder på den. Den är invirad i ett rosa, glansigt band, och bakom bandet intill presenten finns ett litet kort. Jag tar ut kortet och läser. "Du klarade det, älskar dig"

"Vad ska det betyda?" Jag kollar mig omkring och kliar mig på huvudet. Men huvudet är inte riktigt som det brukar. Det har börjat växa hår på huvudet. Jag är äldre och friskare. Ungefär 2 år äldre. "Var har jag varit när det har hänt?" Jag öppnar presenten. Bara för att hitta broschen som tillhörde mamma.